Глава 3. Весільна вечеря Агнця освітлює спасіння світу

- Що насправді означає «жертвувати»?
- Бог мій Батько
- Небесні і земні фенікси
- Небесна наречена
- Наша церемонія Святого Одруження
- Маленький човен у неспокійному морі
- Перемога завдяки наполегливості
- Сім синів і сім дочок

Що насправді означає «жертвувати»?

Моя мати офіційно приєдналася до Церкви об’єднання в Сеулі 15 грудня 1955 року. Наступного ж року було зроблено невеликий, проте історичний перший крок, адже Церква об’єднання в місті Чунчон скликала перше публічне недільне богослужіння в районі Якса-дон. На ту пору мені вже виповнилося 14 років, я була молодою дівчиною, бо на початку 1956 року закінчила початкову школу Боне.

Одного яскравого сонячного дня мама сказала: «З’їздім-но до Сеула». Я не знала, чому ми туди їдемо, але пішла за нею. Тоді ми вперше зустрілися з Батьком Муном. Церква в Чонпадоні — невеликий двоповерховий дерев’яний будинок, що його корейський уряд відніс до категорії «власність ворога», адже будівля належала японцям під час окупації нашої країни. Споруда радше нагадувала дім, аніж церкву.

Я ввічливо привітала Батька Муна, а він привітався у відповідь.

— Хто ця дитина? — запитав він маму.
— Це моя дочка, — відповіла вона.

Із подивом Батько Мун дивився на мене, а тоді сказав моїй матері: «У вас така симпатична дочка». Тоді заплющив очі, ніби медитуючи, і запитав, як мене звати.

Я ввічливо відповіла: «Мене звати Хан Хак Джа».

Наче уражений чимось, Батько Мун тихенько почав промовляти до себе: «Хан Хак Джа народилася на корейській землі… Хан Хак Джа народилася на корейській землі… Хан Хак Джа народилася на корейській землі». Тричі промовивши це, він заходився висловлювати

вдячність Богові: «Ви послали таку чудову жінку на ім’я Хан Хак Джа, до Кореї. Дякую».

Моя мама здивувалася і подумала: «Чому це він тричі промовив ті самі слова про мою дочку?».

Тоді Батько Мун звернувся до мене так, немов просив зібрати всю свою рішучість: «Хан Хак Джа, у майбутньому ти маєш жертвувати собою».

«Так!» — відповіла я.

Коли ми поверталися потягом додому, я замислилася над словом «жертва». Слово, яке вжив Батько Мун, набуло іншого значення, ніж те, яке я знала з підручників. Він мав на увазі вищу жертву, благороднішу і повнішу. Важливо, що ви жертвуєте, але значно важливіше, чому ви це робите.

Під ритмічне стукотіння коліс потяга я дивилася у вікно і розмірковувала над словами Батька Муна. Я думала про те, заради чого мені доведеться жертвувати собою. Відтоді слово «жертва» закарбувалося в моїй душі. Коли згадую ті часи як людина, котра покликана жити як Матір миру, то усвідомлюю, що згодом це слово стало моїм другим іменем.

Бог мій Батько

Щойно я почала розуміти слова, бабуся по материній лінії, Чо Вон Мо, повсякчас навчала мене: «Бог — твій Батько». Вона навіть казала: «Твоя мати для тебе — няня, яка виховує тебе як Божу дочку». Позаяк я жила в атмосфері віри ще з материнського лона, то прийняла це, не замислюючись. Тому коли чула слово «Бог», моє серце безмежно відкривалось і наповнювалося теплом.

1956 рік: Хан Хак Джа (у центрі позаду) з однокласницями із класу образотворчого мистецтва середньої школи для дівчат Сонджон

Виховуючи мене, мама йшла на будь-які жертви, аби я відкинула світське життя і пішла Божим шляхом. Вона жила цілеспрямовано і віддано, в абсолютній єдності з Богом та послуху Йому. Після приєднання до Церкви об’єднання наша сім’я переїхала до Сеула, де матері знадобилося ще більше зусиль, щоби захистити мене від мирських спокус. Завдяки маминій посвяті я зростала, немов благородний журавель.

Ще підлітком, у середній школі я цілком віддавалася читанню в тиші та навчанню. Я відвідувала школу для дівчат Сонджон, яка була розташована в Саджік-доні, в районі Чонно, що в Сеулі. Це був невеличкий заклад біля південного підніжжя гори Інван, який, здавалося, завжди купався в сонячних променях. Час його заснування пов’язують зі стражданнями корейського народу. Зокрема, школу було відкрито в травні 1950 року, однак через Корейську війну довелося закрити вже за місяць. Після війни її двері знову відчинились і, вірно виконуючи свою місію, вона готувала багатьох дівчат, котрі після навчання ставали талановитими жінками й брали участь у побудові процвітаючої країни. 1981 року школа переїхала в інший район Сеула — Инпьон, а 1984 року її перейменовано на середню школу для дівчат Сонджон, нині вона відома як середня школа Сонджон. Наша група «Тоніль» 1987 року придбала цю школу та передала її до Академічного фонду «Санхак». Я надалі опікуюсь нею та підтримую.

У середній школі я мало говорила — розвивала в собі врівноважену особистість. Я наполегливо вчилася і завжди була на першому місці в своєму класі. Я росла гарненькою і скромною, а позаяк була ще й тихою та вихованою, вчителі завжди обдаровували мене любов’ю й увагою. Мої шкільні роки минали дуже спокійно; пам’ятаю, як на першому році навчання пропустила день чи два школи через хворобу. На другому і третьому роках я отримала нагороду за найвищі оцінки в класі. Мені більше подобалося читати в тихому місці та слухати музику, ніж займатися активною діяльністю чи спортом. У мене також було хобі — малювання. Я займалася образотворчим мистецтвом і мала певний хист до цього, але не планувала стати професійною художницею.

Протягом усіх трьох років навчання в середній школі я була представницею класу в учнівській раді, а на третьому році стала головою комітету з питань діяльності учнів. Я провела чимало шкільних заходів, і це сформувало мої лідерські здібності. Одного разу на шкільних зборах я вийшла на трибуну і оголосила рішення учнівської ради. Вчителі хвалили мене за виваженість та впевненість. Виявивши цю мою рису, якої раніше не помічали, педагоги коментували: «Хак Джа молодець! Ми вважали її тихою і слухняною, а насправді вона демонструє гарні лідерські якості!».

Мої бабуся і мати прищеплювали мені глибоку віру в Бога і звичку жити в служінні Йому. Тому в підлітковому віці я не хвилювалася, що можу піти не тим шляхом. До того ж мама суворо керувала моїм життям у вірі. Були миті, коли я вважала своє життя важким і виснажливим, та за кілька років зрозуміла, що воно підготувало мене як Єдинородну Божу Доньку, яка одного дня зустріне Єдинородного Божого Сина.

У такому зовнішньому оточенні, сповненому релігійної посвяти, проростало моє непохитне і тверде коріння віри. Я багато читала. Із задоволенням читала розповіді про святих. Я любила літературні твори, зокрема роман Перл С. Бак «Добра земля». Герої роману боролися з природою та долею. Ця історія допомогла мені зрозуміти, що врешті-решт ми повинні повернутися в обійми природи, які розкриває в цій книзі земля. Людина природно прагне потрапити в Божі обійми. Я щиро бажала бути разом із Богом, через це слухала багато пісень про любов до рідного міста і читала романи про Батьківщину.

Змалку я знала, що Бог є моїм Батьком, і природно пов’язувала все прочитане з Богом. У такий спосіб я повністю ізолювалася від світського оточення і жила цнотливим життям, немов черниця. Я робила не те, що хотіла, а жила життям, яким мене спрямовував Бог. Тоді я багато читала Біблію. Ночами ридала, читаючи, як Бог створив світ, як люди вчинили гріхопадіння і як Він рятував цей світ за допомогою головних осіб.

Бог створив людство, щоби любити, як Своїх дітей. Проте ми завдавали Йому болю і смутку. Читаючи гірку історію про Бога, Який намагався знову обійняти нас, як Своїх дітей, я не раз лежала, не в змозі заснути, бо біль стискав мені груди. Я, природно, дедалі глибше розмірковувала над тим, що Вчитель Мун сказав мені про жертву. Отже,питання «Чим я можу пожертвувати заради Бога?» визначило моє життя.

Без жертв і служіння не варто й думати, що живеш задля інших, а не заради себе. З юних років, суворо культивуючи свою віру, глибоко в душі я плекала мрію: звільнити Бога, Який протягом історії присвятив Себе спасінню людства. Я прагнула звільнити Його від кайданів нашої історії.

Ми не можемо зустріти Бога в місці, де пануємо над іншими. Він приходить до нас, коли ми мовчки працюємо на благо тих, хто стикається зі значно більшими труднощами, ніж ми. Я усвідомила, що Бог неодмінно прийде до нас, коли ми, навіть перебуваючи в найнижчому положенні, розмірковуватимемо над Його волею та гірким болем.
У післявоєнні роки на вулицях Сеула було повно поранених. Багато дітей, зокрема сироти загиблих військовиків, терпіли голод і хвороби. Мало хто з хворих міг отримати своєчасне лікування. Я воліла зцілити травми цих людей, полегшити їхній біль і направити у світлий світ. Тому після закінчення середньої школи навесні 1959 року я вступила до школи медсестер Св. Йосипа.

1959 рік: Хан Хак Джа (зліва), учениця школи медсестер Св. Йосипа

Небесні і земні фенікси

Одинокій матері було нелегко наприкінці 1950-х років. Моя мати ледве зводила кінці з кінцями, беручись за будь-яку роботу, яка тільки траплялася. Вона не відпочивала ні хвилинки у своєму молитовному житті посвяти, перемагаючи в такий спосіб труднощі і страждання. Однак одного разу вона повідомила нашій маленькій родині: «Я живу безцільно; я повинна вести змістовніше життя».

Залишивши нас із бабусею під опікою тітки, вона переїхала до церкви в Чонпадоні і цілковито присвятила себе церковній діяльності. Мама бралася за найскладніші завдання. Люди відмовляли її, та вона виконувала цю важку роботу з радісним і вдячним серцем. Ще в Північній Кореї її життя у вірі було сповнене посвяти більше, ніж у будь-кого іншого, але, приєднавшись до Церкви об’єднання, вона почала від самого низу.

Мати перевтомлювалася, її тіло щоразу слабшало, аж поки вона серйозно не захворіла. На щастя, членкиня церкви, яку матір знала ще із Церкви всередині лона, взяла її до себе. Ця людина, пані О Йонг Чун, була їй, як сестра. Жінки жили разом у районі Норянджін, піклувалися одна про одну, тож мама поступово одужувала.

Навчаючись у школі медсестер, я щонеділі відвідувала церкву в Чонпадоні. Одного разу мама, помітивши мене там, відвела в куток і тихо прошепотіла:

— Кілька ночей тому мені наснився сон, який я не можу зрозуміти.
— Що то був за сон? — запитала я.
— Жінки з церкви стояли в білій одежі і тримали рожеві квіти, — відповіла вона. — Відтак я бачила, як ти йшла до Вчителя Муна. (Тоді ми називали Батька Муна «Вчителем».) «Раптом прогримів грім, і блискавка вдарила з неба, влучивши в те місце, де стояла ти; всі інші жінки

заздрісно дивилися на тебе, — вона зробила паузу, збираючись із думками, — а тоді я прокинулася. Мені здається, це означає, що станеться щось, що сколихне світ.
— Я теж так вважаю, — відповіла я. —Упевнена, це пророчий сон, але не хочу чогось придумувати.

Тоді мати й уявити не могла, що той сон був Божим одкровенням, пророцтвом, що її єдина дочка покликана стати Істинною Матір'ю, котра присвятить своє життя служінню світу. Постійно розмірковуючи над словом «жертва», я вирішила вести життя Божого приношення. Цей сон узгоджувався з ним, і я відчула його значення.

Пізньої осені 1959 року Батько Мун провів національний місіонерський семінар у церкві в Чонпадоні, в якому я з мамою брала участь. Я була в тій частині переповненої церкви, де проходив семінар, однак бачила, як із протилежного боку старші сестри спокійно працювали над іншою важливою справою. За кілька місяців до цієї події вони з глибокою вірою розпочали підготовку до шлюбу Батька Муна, обмірковуючи, яку з прихожанок церкви обере Бог стати його нареченою. Позаяк я була школяркою, значно молодшою за Батька Муна, мого імені навіть не згадували.

Якось одна з бабусь-старійшин розшукала Батька Муна, щоб розповісти свій сон. «Я бачила зграю журавлів, яка летіла з небес, — розповідала вона йому, — і хоча намагалася їх прогнати, вони накрили Вчителя Муна». Батько Мун не розтлумачив його, тож старша сестра упевнено вела далі: «Я вважаю, мій сон виявляє Божу волю про те, що в імені Вашої нареченої буде китайський ієрогліф "журавель"».

Невдовзі після того, як я про це довідалася, мати розповіла мені ще одне одкровення, яке вона отримала в молитві. Фенікс злетів із неба, а інший здійнявся зі землі йому назустріч. Той фенікс із неба був Батьком Муном. Це нагадало їй сон, що його вона бачила багато років тому, під час поїздки до Тегу на зустріч із Батьком Муном; сон, в якому пара золотих драконів вклонилася в напрямку Сеула.

Мама роздумувала, що все це мало б означати, й ось одного дня на світанку отримала небесне послання. Вона прийняла холодний душ, і це сталося, коли читала молитву «Обітниця». «Фенікс, що сходить із неба, уособлює Істинного Батька, — оголосила вона, — а Фенікс, що здіймається зі землі, — Істинну Матір». Мати зраділа, що зрозуміла сенс, але спокійно продовжила працювати в майстерні, й нічого не розповідала про це.

За кілька місяців після мого 16-го дня народження я на очах подорослішала, і це привернуло увагу прихожан. Вони відзначали, що виглядала я елегантно й охайно. Я чула, як хтось навіть казав: «Хак Джа тиха і доброчесна. Вона схожа на журавля, що відповідає її імені». Або ж: «Вона також дуже ввічлива, і якщо ви поспостерігаєте, то помітите, що вона уважна і робить чіткі висновки». Я справді виділялася з-поміж членів церкви. Люди казали, що мені властиві чесноти послуху і покори Божій волі, і, незважаючи на труднощі, через які мені довелося пройти в Північній Кореї, моя чистота залишилася незаплямованою. Слухаючи такі слова, я дисциплінувала себе, аби не впасти в гординю і нерозсудливість.

Батько Мун найдужче на свою майбутню наречену шукав людину з жертовною і відданою душею, яка прагне жити заради інших. Він не звертав уваги на походження, економічний статус чи зовнішній вигляд. Це мала бути жінка з абсолютною вірою, спроможна любити весь світ. Жінка, здатна врятувати цей світ. Шлюб Агнця тому й не наставав, бо він не міг знайти таку жінку. Він ще до кінця не впевнився, що небесна наречена, яка стане Матір’ю Всесвіту, поруч. Хоч я усвідомлювала Божу волю, проте не могла нічого сказати. Розпізнати наречену було місією і відповідальністю Батька Муна.

Небесна наречена

Пані О Йонг Чун, набожна прихожанка, яка свого часу прихистила мою матір, прийшла на роботу в магазин одягу, що на другому поверсі будинку «Нагвон» у центральній частині Сеула. Вона допомагала власниці крамниці виготовляти швейні вироби. Власниця була давньою прихожанкою, ми називали її «бабусею молитви». Зайшовши в магазин, пані О побачила, що господиня шиє чоловічий костюм. Пані О сіла поруч, покрутила колесо швейної машини і байдуже запитала:

— А для кого цей костюм?
— Цей костюм для Батька Муна, — відповіла бабуся. — Він одягне його на церемонію своїх заручин.
Пані О одразу пожвавіла, очі її округлились і вона поставила очевидне питання:
— А хто ж буде нареченою?
— Ну, — недбало відповіла бабуся, — день заручин призначено, проте наречену він іще не обрав. Однак церемонія пройде найближчим часом, тому я зараз шию йому костюм.

Думки переповнювали пані О: «Хто ж стане нареченою?». Вона довго думала над цим питанням, але так і не змогла знайти відповіді. Пані О була людиною, до якої Бог часто звертався через одкровення. Насправді О Йонг Чун упродовж семи років присвячувала себе молитві заради появи Істинної Матері, тож одразу запитала про це Бога в молитві. У відповідь отримала таке одкровення: «Через гріхопадіння Єви у віці 16 років, небесній наречені повинно бути не більше 20-ти».

Досі нічого такого їй і на думку не спадало. Однак, отримавши це одкровення, зрозуміла логіку Божої волі. Вона знову і знову зверталася до Бога: «Хто ж та небесна наречена, якій менше двадцяти років?». Раптом пані О згадала про мене. «Я знаю Хан Хак Джа, якій близько 16 років, — промовила до себе. Вона часто сидить поруч зі мною в церкві!

Чому я не подумала про неї? Невже це може бути вона?».

Того вечора о 10-й годині пані О поверталася додому з роботи. Вона саме їхала автобусом, що прямував до Норянджіна, і коли той автобус переїжджав через річку Хан, Бог звернувся до неї: «Це буде Хак Джа. Це буде Хак Джа». Боже одкровення зійшло на пані О, як хвиля енергії з осіннього нічного неба. Вона дісталася до свого дому близько 11:00, але замість того, щоб увійти всередину, поспішила побачитися з моєю матір'ю, яка жила поруч.

— Сун Е, ти спиш?
— Ще ні. Заходь!
— Скільки років твоїй дочці?

Мама подивилася не неї спантеличено. Оминувши всі формальності, прямо поставила питання пані О.

— Ти приходиш до мене серед ночі, аби запитати, скільки років моїй дочці?
— Не змінюй теми! Будь ласка, просто скажи мені.
— Їй 16. Наступного року виповниться 17».
— Коли в неї день народження?
— Вона народилася 1943 року шостого дня першого місячного місяця. У неї тоді день народження, коли й у нашого Вчителя. Чому ти раптом запитуєш про це?

Пані О і моя мати — давні подруги. Вони були однолітками й ходили до однієї церкви у своєму рідному місті в Північній Кореї. Їхні матері також були дуже близькими подругами. Тепер моя мама жила в Норянджіні, навпроти будинку пані О. Вона знайшла це житло для моєї матері тоді, коли та захворіла, виконуючи важку церковну роботу.

Так само несподівано, як прийшла, пані О побажала матері добраніч і пішла, залишивши маму наодинці здогадуватися, що все це мало б означати.

Наступного дня тільки-но почало світати, пані О поспішила на роботу до будинку «Наквон». Боже одкровення про мене цілковито заволоділо її думками, протягом усього робочого дня вона працювала, не розуміючи, що робить. Завершивши роботу, вона відразу вирушила до віщунки. До сьогоднішні корейці часто консультуються з віщунами, щоб отримати поради щодо шлюбу, тож так зробила і пані О. Вона змалювала віщунці двох осіб, щодо яких консультувалася, не називаючи їхніх імен. Віщунка вирячила очі: «Між цими двома людьми може бути велика різниця у віці, але це не має значення. Цей підбір зроблено на Небі. Я нечасто бачу пари, долі яких так пасують одна одній». Пані О відчула, наче її серце ось-ось вистрибне. Проте заспокоїлась і попрямувала до церкви, щоби зустрітися з Учителем і розповісти йому все. Щойно вони залишились наодинці — випалила: «Хан Хак Джа, дочка Хон Сун Е, є небесною нареченою». Вона чекала відповіді, та Батько Мун не промовив ні слова.

Батько Мун чув від багатьох членів церкви поради, хто може бути його нареченою, але ніхто з них не звертав на мене особливої уваги. Однак я не переймалася з цього приводу і покладалася на Небеса. Тоді я знала — і зараз у цьому переконана — що доля людини не залежить від зовнішніх доводів. Бог є суддею, і коли призначено, що Єдинородний Син одружиться на Єдинородній Доньці, котру підготував Бог, — то це в руках Божих. Я знала: місія та обов’язок Батька Муна — упізнати Єдинородну Дочку. Можливо, я була ще зовсім юною, та моя віра в Бога — непохитною. Я чекала свого часу.

Одного дня, почувши скрекіт сороки, що сиділа на гілці дерева за вікном моєї спальні, я відчула, що незабаром отримаю добрі новини. Я підійшла до вікна, відчинила його, поглянула на небо і почула Божий голос. Бувало, Бог давав мені одкровення не лише уві сні, а й у вигляді хвиль, які линули з ясного блакитного неба. Тоді я почула слова: «Час наблизився».

Це був голос Бога, який я часто чула в дитинстві. Я завжди знала, що колись зустріну дуже важливу людину. Раптом відчула, наче хтось мене штовхнув мене. Тому я згорнула книжки і вийшла з гуртожитку. Щось мені підказувало, що мама почувалася зле.

Автобус переїжджав через річку Хан, а в моїй голові роїлося безліч думок. Невже переправа через річку означає, що я переходжу в інший світ, відмінний від того, в якому жила досі? Скільки історій приховує річка, десь там, у глибині, під впевненою поверхневою течією? Може, Шімджон Бога, Який шукає нас, подібний до цієї річки?

Я вийшла з автобуса і почала підніматися пагорбом Норянджін до нашого будинку. Незвичайно яскраве зимове сонце освітлювало дорогу, незважаючи на вітер з річки Хан, що дув мені в обличчя, коли я крокувала вгору. Зустрівши маму, я зауважила, що вона була при доброму здров'ї. Проте коли побачила, що я прийшла, раптом стривожилась і зраділа водночас. Передчуття, що змусили мене повернутися додому, розвіялись після того, як мати відчинила двері і швидко почала одягати пальто. «Я отримала повідомлення з церкви, — сказала вона мені. — Ми повинні негайно йти туди».

Я розуміла, що новину, яка чекає нас у церкві, якою б вона не була, підготував Бог. Сцена моєї першої зустрічі з Батьком Муном, після того як я закінчила середню школу, промайнула перед очима, як панорама. Я згадала сон, що наснився мені після тієї зустрічі. Батько Мун постав у ньому молодим і красивим, і я чітко почула Боже одкровення: «Готуйся, бо час наблизився».

Дорогою до церкви я згадувала цей суворий наказ Небес і цілковито йому підкорилася, з душею, сповненою довіри до свого Небесного Батька. «Досі я жила згідно з Вашою волею, — сказала я Небесному Батькові в молитві, — якими б не були Ваші воля і провидіння, я вже воєдино з ними».

Я знала скорботу Бога, а отже, сповнилася мужності, що ґрунтувалася на моїй вірі в Нього. Я відчувала, що вдячно прийму все, про що він мене

попросить. Згодом я знову почула Божий голос. Я відчула ту саму присутність, що й у верхній кімнаті Церкви всередині лона, коли бабуся Хо помазала мене, і коли чернець, котрий проходив повз наш магазин, пророкував мені. Купаючись у цій присутності, я почула слова:

«Мати Всесвіту, час настав». Це було схоже на звук гонга, що лунав у повітрі. Голос заговорив знову:

«Я Альфа і Омега, і Я чекав на Матір Всесвіту з моменту створення світу». Після цих слів я вже знала, яким буде моє майбутнє, і воно оселилося в моєму серці, створивши океан спокою. В Едемському саду Адам і Єва спілкувалися з Богом і чули Божі слова на власні вуха. Я також безпосередньо розмовляла з Богом з юних років.

Я крокувала до церкви, тримаючи маму за руку, як це робила багато разів до цього.

Ми з мамою прибули до церкви в Чонпадон. Це було 26 лютого 1960 року, у день, коли зима починає відступати, а весна вже сповіщає про свій прихід. Батько Мун цілий день провів зі мною та мамою, аби визначитися щодо небесної нареченої. Дев’ять годин поспіль ми з ним обговорювали багато речей. На його прохання я намалювала малюнок. Я чітко промовляла, відповідаючи на його запитання щодо моїх надій і прагнень. Згадавши, як Яків отримав Боже благословення в Бетелі, я радісно, проте серйозно сказала: «Я народжу багато небесних дітей».

Мені спали на думку слова, які Бог сказав Якову в Бетелі: «І буде потомство твоє, немов порох землі. І поширишся ти і на захід, і на схід, і на північ, і на південь. І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі». Я набула рішучості обійняти всіх людей на землі і принести їм нове життя, як добрим Божим дітям.

Коли Авраам з Ісааком сходили на гору Морія, щоб принести жертву, син запитав батька, де жертва. Авраам відповів, що Бог уже підготував

її, і нічого більше не сказав. Навіть будучи дитиною Ісаак усе зрозумів. Він збагнув, що він і є тією жертвою, яку потрібно принести Небесам. Подібно до Ісаака, який слухняно лежав на вівтарі, я знала, що Бог підготував мене як небесну наречену, і це було передбачено Божим провидінням. У душі я не мала жодних питань чи сумнівів, хотіла лише йти далі цим шляхом. Я прийняла Божий наказ у стані цілковитого самозречення.

Дорогою додому того надзвичайного дня мати кинула на мене теплий погляд. «Ти зазвичай така покірна і спокійна; я й не знала, що ти можеш бути настільки сміливою». Я розмірковувала: адже Святе Одруження не ґрунтується на тому, до якої міри смілива людина. Аби примножити Божий рід, Істинна Матір повинна народити багато дітей добра, тому їй доводиться виходити заміж у підлітковому віці. Я також розуміла, що ця наречена має походити з патріотичної сім'ї, яка вела життя віри, що передавалося у спадок протягом трьох поколінь.

За три роки до цього чимало неодружених віруючих жінок почали позиціонувати себе перед Батьком Муном як кандидатки на одруження. Зокрема, найбільше сподівалися на це жінки, котрим було близько 30 років, бо Батькові Муну мало виповнитися 40. Навіть за таких обставин, після публічного оголошення дати Святого Одруження, Батько Мун мовчав. Він чекав, щоб Небеса вирішили, хто стане його нареченою. Він знав, що тільки Бог готує свою Єдинородну Доньку. І лише Він може затвердити наречену, задля якої буде проведено весільну вечерю Агнця. Одному Богові відомо, хто має стати Матір'ю світу та Матір'ю миру.

Заради спасіння всього людства та створення мирного світу я набралася рішучості і заявила Отцеві Муну, що піднімуся до позиції Істинних Батьків. Я прийняла Батька Муна як Єдинородного Сина, аби здійснилася воля нашого Небесного Батька. Бог покликав мене стати небесною нареченою і Матір'ю Всесвіту. Я знала, що мій шлях буде

надзвичайно складним. Проте пообіцяла, що буду жити для Бога і абсолютно виконаю свою місію спасіння світу.

Перед Богом і Батьком Муном я присяглася: «Яким би складним не був мій шлях, я виконуватиму Боже провидіння відновлення упродовж свого життя». Тоді я дала обіцянку ще раз: «Я зроблю все, що потрібно, аби виконати волю нашого Небесного Батька». Я так вирішила, і прожила своє життя з цією посвятою.

Розвиток історії часто буває непередбачуваним. Члени церкви були неабияк здивовані, дізнавшись, що Батько Мун обрав Хан Хак Джа, 17-річну студентку-медсестру, своєю нареченою. Хтось уважав, що це помилкові чутки, декого цей вибір спантеличив. Одні раділи, інші заздрили. Я згадала слова Батька Муна, які він сказав за чотири роки до цього: «Ти маєш жертвувати собою в майбутньому». І зрозуміла, що кожен день набуватиму досвіду, вивчаючи, що це означає.

Коли предок моєї бабусі по материній лінії Чо Хан Джун проявив щиру посвяту і відданість своїй країні, він отримав одкровення: «У твоєму роду народиться Божа принцеса». Завдяки відданості мого предка та його посвяті без прагнення отримати визнання, Бог обрав нашу сім’ю як зразок традицій відданості і синівської шанобливості. Моя мати народилася від моєї бабусі, котра була глибоко відданою, а я — від матері. І в цьому я простежую волю Бога — послати світові Свою Єдинородну Дочку, яку Він утілив через мене, аж до мого предка Чо Хан Джуна.

Щоби виконати місію Єдинородної Божої Доньки, я крокую з твердою вірою і непохитною волею заради кожної країни, релігії і раси. Здолавши всі обмеження цього гріховного світу, мене обрано примирити країни і раси доброзичливістю та любов’ю. Я маю стати схожою на океан, що приймає і поглинає всі води — як великих, так і малих річок. Як утілення Бога, який є нашим Небесним Батьком і Небесною Матір’ю водночас, я покликана з батьківським серцем обійняти всіх, хто загубився, і нікому їм допомогти.

Я вкладаю все це в свою плоть і кров, в палке серце, не забуваючи ні на мить Божої волі, місії, яку Він довірив мені. Із часу нашого Святого Одруження минуло шістдесят років; мого чоловіка вже фізично немає з нами. Більше, ніж будь-коли раніше, попри вік і фізичний стан, моє палке серце веде мене вперед шляхом становлення Матері світу та Матері миру — єдиної душею й тілом, у шімджон та гармонії з Тим, Хто спрямовує провидіння.

Наша церемонія Святого Одруження

Ісус народився серед людей 2000 років тому. Бог хотів, щоб Ісус знайшов свою наречену і вони посіли місце Адама та Єви, що було втрачене на самому початку людської історії. Ісус і його наречена разом мали вирости і стати Істинними Батьками, показуючи живий приклад справжніх чоловіка та дружини, батьківства і сім'ї. Однак надія, яку Бог покладав на Ісуса та Ізраїль, не втілилася в реальність. Господь пішов вторинним шляхом, і помер за нас на хресті. Неможливо навіть уявити, яким він був спустошеним! Тому після повернення завданням найбільшої ваги Ісуса було знайти наречену, з якою він створить істинну сім'ю, суспільство, країну і світ. Істинні Батьки полегшать горе Небес і землі та закладуть переможний фундамент ідеального Божого світу.

У цьому провидінні весільна вечеря Агнця, яку згадано в пророцтвах, або день нашого Святого Одруження, стали переломним моментом, коли Бог здобув Свою перемогу і повернув Собі втрачену славу. До того ж це був день радості людства, тому що він відкрив нову сторінку історії, де всі можуть жити разом не тільки зі своїм Істинним Батьком, а й із Істинною Матір'ю.

У шістнадцятирічному віці Мун Сон Мьон на горі Мьоду отримав свою місію від Ісуса Христа. Ця місія завдала йому великих труднощів. Крокуючи шляхом її виконання, спершу він навчався в Японії, а після здобуття незалежності Кореї проповідував Боже слово в Північній Кореї. Там Мун Сон Мьон зазнав тягот і невимовних страждань, що загрожували життю. Представники Комуністичної партії і поліція жорстоко, ледь не до смерті катували його, відтак викинувши, бо думали, що вже мертвий. Та він вижив і продовжив свою місію. Тоді його заарештували знову й відправили до примусово-трудового табору

поблизу міста Хиннам. Лише прибуття військ ООН врятувало Мун Сон Мьона від страти.

Разом із двома своїми послідовниками він вирушив на Південь, щоби знову розпочати своє служіння. Під час сутичок комуністичної армії та військ ООН вони мало не останніми переправились через замерзлу річку Імджін до Південної Кореї, а звідти пройшли сотні кілометрів на південь півострова. Започаткувавши церкву в Пусані, він оселився в Сеулі. Проте судові процеси не припинялися, і цього разу його заарештував Уряд Південної Кореї. Ідучи цим складним шляхом, він безкомпромісно присвячував себе заради виховання багатьох нових членів церкви, розповідав їм про Бога і місію Месії. Він мав пройти таким шляхом, аби зустріти Єдинородну Доньку, яку підготував Бог, і влаштувати весільну вечерю Агнця.

Члени ранньої Церкви об’єднання пройшли через усі ті гіркі випробування разом із Батьком Муном. З наближенням 1960 року їх сповнила невимовна надія. Батькові Муну мало виповнитися 40 років, і він пророкував, що це буде рік Святого Одруження перших Божих сина і дочки — Єдинородного Сина і Єдинородної Доньки. І цю обіцянку було виконано. У церкві в Чонпадоні, о 4 годині ранку 27 березня 1960 року, першого дня третього місячного місяця, в розпал весни, ми з Батьком Муном провели нашу історичну церемонію заручин.

Стати свідками церемонії ми запросили 40 чоловіків і 40 жінок, але прийшло багато й інших членів церкви, які хотіли нас побачити. Маленька будівля каплиці була переповнена. Церемонія заручин проходила в атмосфері святості. Вона складалася з двох частин і завершувалася молитвою-благословенням від Батька Муна, в якій він складав звіт Небу і землі про глибинний зміст церемонії. Він молився за історію людства, що налічувала шість тисяч років і була шляхом страждань, необхідним для того, аби отримати Істинних Батьків. Те, що Ісус не зміг стати Істинним Батьком, стало горем для всіх людей, та день нашої церемонії заручин став днем благословення, який нарешті полегшив цей смуток.

11 квітня 1960 року: перша частина Святого Одруження, в західному вбранні

11 квітня 1960 року: друга частина Святого Одруження, в традиційному корейському вбранні

За п’ятнадцять днів після церемонії заручин, о 10:00 11 квітня 1960 року, шістнадцятого числа третього місяця за місячним календарем, ми провели Святе Одруження. Сімсот членів церкви, котрих було обрано з відділень усієї Кореї, зібрались у церкві в Чонпадоні, щоб взяти участь у чудовій події, на яку так довго чекав наш Небесний Батько. Позаяк на Святе Одруження з’їхалося значно більше людей, ніж на церемонію заручин, церква була вщент переповненою, тож ті, хто не міг увійти до будівлі, заповнили провулок перед нею. Однак атмосфера була не менш урочистою і благоговійною.
До цієї події маленьку церковну каплицю прикрасили з певним сенсом. Стіни і підлога були покриті білою тканиною, а ліворуч від дверей встановлено подіум. Я спустилася сходами з другого поверху, одягнена в довгу білу сукню з довгою фатою на голові, тримаючись за руку з нареченим. Члени церкви тепло зустріли нас, співаючи святу «Пісню пиру». Так було розпочалася церемонія Святого Одруження. Першу частину Святого Одруження ми були одягнені в західному стилі, тоді як під час другої церемонії — в традиційному корейському вбранні: святкових халатах і головних уборах.

Значущість і цінність цієї радісної події мають оцінити, прославити і вшанувати всі народи. Проте її зіпсував неприємний інцидент. За день до церемонії Міністерство внутрішніх справ, реагуючи на звинувачення християнської групи, заарештувало та влаштувало допит Батькові Муну. Повернутися до своєї кімнати в церкві він зміг лише після принизливих допитів, що тривали аж до 23:00. Однак з благодаті Бога і Святого Духа ми з Батьком Муном, як і вся громада, забули цей болісний досвід, немов його й не було, і провели весільну вечерю Агнця зі спокійною душею.

Наперед визначена Божа воля полягала в тому, що Його Єдинородні Син і Донька стануть однією плоттю через весільну вечерю Агнця, і

завдяки цьому Бог зможе прийти до усіх чоловіків і жінок. Істинні чоловіки і жінки є законними володарями творіння, всього Всесвіту, неба та землі. Святе Одруження нарешті дозволило втілити цей ідеал, якого Адам і Єва не змогли досягнути. Отже, обидві частини церемонії ознаменували офіційну інтронізацію мене як Матері Всесвіту і Матері миру.

Після церемонії ми з Батьком Муном як чоловік і дружина вперше сіли їсти за один стіл. Зрозуміло, зазвичай молодята сподіваються на весільну подорож у свій медовий місяць і мріють про затишне спільне життя, але в нас було зовсім по-іншому. Ми думали лише про Бога та церкву. Однак я цінувала кожен погляд, яким ми обмінювалися, й відчувала безмежно глибоку любов, святу любов, яку ми прагнули передати всьому людству.

У другій частині церемонії ми з чоловіком переодягнулися в яскраве традиційне корейське весільне вбрання. Ми співали і танцювали, щоби повернути славу Богу, та насолоджувалися святкуванням разом з усіма учасниками. Усі присутні попросили наречену заспівати, тож я виконала пісню «Коли настане весна»:

Коли настане весна,
Розквітнуть азалії в горах і на луках.
Там цвітуть азалії,
Й моє серце розквітає.

Весна означає свіжість й оновлення. Я люблю весну, адже це пора надії. Весна приносить із собою сподівання. Адже якщо ми залишимо холодну зиму позаду, наші дні наповняться яскравим життям. Це пробудить наші мрії.

Співаючи, я думала, що історія Церкви об’єднання повинна початися заново з настанням весни. Того дня поява на землі сім’ї Істинних Батьків відчинила нові двері в історії Божого провидіння. День церемонії Святого Одруження, який ми провели після того, як пережили складні

роки, став днем найбільшої радості Бога.

У книзі Об’явлення Нового Завіту написано, що весільна вечеря Агнця настане, коли Господь знову прийде в кінці часів. Це пророцтво втілилося завдяки Святому Одруженню, коли Єдинородного Сина та Єдинородну Доньку, яких втратили на початку історії людства, звели разом як нареченого і наречену та помазали як Істинних Батьків. Коли ми об’єдналися як чоловік і дружина, я твердо вирішила перед Богом:

«Протягом свого життя ми з моїм коханим чоловіком завершимо історію провидіння відновлення через відкуплення, під час якої Бог напружено працював. Я знаю, що серце Бога найдужче болить через релігійні конфлікти, що відбуваються від Його імені. Ми обов’язково покладемо їм край».

Маленький човен у неспокійному морі

Скрізь на вулицях і на робочих місцях у Південній Кореї люди перешіптувались, занепокоєні і стурбовані долею своєї країни. «Чи не здається вам, що має щось трапитись?» — запитував хтось. Інший же відповідав: «Я відчуваю те саме. Ми живемо у важкі часи. Якби ж з’явився хтось, хто міг би спрямувати цей світ у правильному напрямку».

Я була певна, що такі хвилювання незабаром розвіються. 1960-й, рік церемонії нашого Святого Одруження, став переломним: великі зміни відбулися як всередині країни, так і поза її межами. Демократичні прагнення в Південній Кореї врешті-решт призвели до того, що народ скинув авторитарну Ліберальну партію. За кордоном президентом США обрали Джона Ф. Кеннеді, і ми відчували, що відкривається шлях до нової епохи.

Однак історія ніколи не буває простою. Прірва холодної війни дедалі глибшала, загострюючи конфлікт між комуністичним блоком і вільним світом. Полум’я народного прагнення до демократії спалахнуло і в країнах Радянського блоку Східної Європи, але держава розчавила таких ентузіастів, і вогонь знову згас. Здавалося, що час миру ще не наблизився. Люди далі молилися про появу істинного лідера.

Церква об’єднання також зазнала великих змін. Практично вся Корея стала в опозицію до нас, разом із християнством, яке нещадно нас критикувало. Однак нині, на чолі з Істинною Матір’ю — молодою жінкою-лідером, яка здатна піклуватися про всіх, ми розпочали екуменічні діалоги та виросли з християнської деномінації до глобального релігійного руху. Наші члени церкви молилися, аби ми

стали маяком, який би вказував шлях до нової надії на спасіння. Зокрема, жінки, які зазнавали утисків протягом тривалого часу, дійшли до усвідомлення початку істинного жіночого руху.

Через три дні після церемонії Святого Одруження ми з чоловіком та кількома членами церкви відвідали ферму Джуан в Інчхоні, поблизу кордону Північної Кореї. Ми висаджували виноградні лози, дерева гінкго та дзелькву. Я посадила молодий саджанець, і виголосила молитву: «Рости добре і стань великим міцним деревом, яке дасть плоди надії людям у всьому світі». Я молилася не лише за це конкретне дерево, а за успіх місії, яку доручено нам із чоловіком. Подібно до того, як дерево дає людям плоди і тінь, так повинні чинити і ми, і всі віруючі люди.

Від своїх початків високі хвилі та сильний вітер побили маленький човен нашого нового подружнього життя. На щастя, я була готова до цього. Кажуть, що молодята не знають нічого, крім щастя, але це було не те, до чого ми прагнули. Ми з чоловіком були в таких обставинах, що не могли перейматися власним щастям.

Нашим першим житлом була маленька, вбого оздоблена кімнатка в задній частині будівлі церкви в Чонпадоні. З одного боку вона виходила до зали церкви, а з іншого — в маленьке подвір’ячко. Кухня в нас була маленькою і старомодною, з грубою цементною підлогою. Коли я готувала чоловікові, то там завжди було повно диму від вугільних брикетів. Проте вже з першого дня — відколи я почала готувати для нього їжу — я почувалася на тій кухні, як удома, бо вона була схожою на ті, що колись були в моїй маленькій родині. Я доволі спритно вправлялася з ножем, хоч у мене й хололи руки. Всі дивувалися, коли бачили, як я готую різні страви без особливих зусиль, адже ще кілька тижнів тому вони сприймали мене просто як студентку-підлітка.

Церква завжди була переповнена, тож ми з чоловіком рідко мали змогу усамітнитися. У такій публічній обстановці ми з Батьком Муном сиділи один навпроти одного і ділилися планами щодо всього світу. Члени

церкви нерідко висловлювали занепокоєння, кажучи: «Будь ласка, вам треба поїсти». Ми дивились на годинник і бачили, що вже друга чи третя година дня, а ми і не думали ще про обід. Я зосереджувалася на багатьох завданнях, які довірять мені в майбутньому. І розуміла, що не лише Корея, а й увесь світ очікував, що я простягну руку допомоги.

Услід за нашою першою донькою Є Джин я народжувала дітей один за одним. Головним офісом церкви, який також слугував нам і за житло, був невеликий і погано утеплений будинок в японському стилі. У ньому після народження дітей я терпіла післяпологові болі. Я була молодою, і, як це робили жінки споконвіку, тихо переносила біль при пологах. Небесний Батько щомиті перебував у моїй душі. Якою б складною не була ситуація та оточення, мене переповнювала радість. Щохвилини я відчувала Божу допомогу, через яку Він приховано творив дива.

За кілька років наше маленьке житло заповнили діти. Можливо, саме тому вони виросли сповненими любові і здатними піклуватись однин про одного. Я ставилася до них, як до маленьких відображень Бога: цілувала їх у щічки і ласкаво розмовляла, а також невпинно молилася за них. Я знала, що Бог перебуває в домі, де батьки та діти живуть у злагоді.

Молода дружина Мати Мун стоїть перед своїм будинком, головним офісом церкви в Чонпадоні, Сеул (1960-ті)

Ще до нашого одруження, розуміючи важливість Божого провидіння, я вирішила народити тринадцятеро дітей. Сьогодні люди косо дивляться

на вас, якщо у вас багато дітей, але я знала, що Бог хотів, щоб 12 означало досконалість сходу, заходу, півночі та півдня. Коли додати ще одиницю, що відповідає центральному положенню, вийде число 13, яке відкриває шлях для подальшого розвитку провидіння аж до його остаточного завершення.

Боже провидіння спасіння людства не відбувається за одне покоління. Для його втілення впродовж історії Бог шукав і призначав центральних осіб. Як Бог зміг послати Ісуса, Свого Єдинородного Сина без первородного гріха, на цю землю через народ Ізраїлю дві тисячі років тому? Біблія розповідає, що Бог мав відновити чистий родовід у кілька етапів. Із цим родоводом пов’язані нерозв’язані проблеми, які я повинна була виправити протягом свого життя. Тому я вирішила відновити і правильно започаткувати рід добра, зосереджений на Небесах. Я мала відродити і воскресити цей складний родовід, перетворивши його на істинний родовід на чолі з Богом. Заради цього я охоче пішла на ризик, пов’язаний із вагітністю та пологами, зокрема терпіла пологовий біль, як жінки і віддають життя в Божі руки.

Протягом двадцяти років я народила чотирнадцятеро дітей. Перші четверо з’явилися на світ в нашій маленькій кімнатці в Чонпадоні. Лише народжуючи п’яту дитину, я змогла потрапити до лікарні. Незважаючи на те, що це неабияк виснажувало моє тіло, я рік у рік приводила на світ дітей. Наша друга дочка померла за кілька днів після народження. Останні четверо наших дітей народилися за допомогою кесаревого розтину. Рідко трапляється, що жінка наважується робити кесарів розтин більше, ніж один раз. Коли я сказала, що піду на це втретє, лікар завагався, попередивши, що це небезпечно, а надто в моєму віці. Він не міг зрозуміти, як я можу так спокійно наполягати на черговому кесаревому розтині, й хотів пояснити це моєму чоловікові. Проте я запевнила його, що чоловік погодиться зі мною, і пройшла через це втретє, а потім і вчетверте, виконавши тим самим обіцянку, яку дала Богові.

Мій чоловік як харизматичний духовний лідер іноді отримував небажану увагу з боку жінок. Одного дня до нього прийшла жінка, яка заявила, що вона — Єва, а інша якось сховалася під його ліжком. Як справжній Божий син, чоловік і батько він ніколи не вагався. І він, і я відчували до таких жінок лише приязнь.

Зі мною також траплялися схожі випадки. Одного разу, коли Батько Мун поїхав у світове турне, дивний чоловік із голосним викриком «Я Адам» вистрибнув переді мною і намагався напасти на мене. На ту пору я була на сьомому місяці вагітності, і цей учинок так мене налякав, що мало не спричинив викидень. Я стикалася з тими самими труднощами, що й мій чоловік. Часом моя реальність перетворювалася на такий коловорот перевірок і випробувань, що в душі я відчувала себе маленьким човником, який пливе бурхливим морем.

Я добре розуміла свою місію, і завдяки молитві долала ці труднощі. Моя мовчазна наполегливість і повсякчасна молитва поглиблювали посвяту членів церкви. Попри юний вік я завжди прагнула зберігати великодушне ставлення, а моя непохитна віра підбадьорювала оточуючих. Що дужчими були мій абсолютний послух і повага до Бога, то більше надії відчували інші. Нерідко старші брали мене за руку і шепотіли на вухо: «Щиро дякуємо за благодать, яку ти показала нам своєю жертовною любов’ю».

Перемога завдяки наполегливості

«О, ні, я втратив ще одну пару взуття», — ще до того, як переставала лунати ця фраза, всі довкола розуміли, що сталося. Бідність іноді змушує людей робити погані вчинки. Після завершення недільних служб ми часто виявляли, що на полиці бракує однієї-двох пар взуття. Тому коли в мене були гроші, я купувала нове взуття для членів церкви, які його втратили. Я також молилася, щоб людина, котра взяла це взуття, виправила своє життя.

Близько 200-300 людей відвідували наші служби та інші заходи, і рису ніколи не вистачало, щоб нагодувати всіх. Тому ми готували кашу і варили ячмінь у великому залізному горщику. Відповідно до того, як у церкві проходила подія, ми надворі розпалювали дровами вогонь і варили кашу. Учасники сідали маленькими групками і ділились мисками з кашею; вони були вдячні за це більше, ніж за будь-що інше. «Усе це — Божий дарунок», — казали вони.

Коли я була вагітна, мені дуже хотілося мандаринок, але ми не могли собі їх дозволити, бо були надто дорогими. Та якось хтось із членів нашої церкви дізнався про це і купив мені мандарини. Я одразу з’їла шість чи сім штук. Я була така вдячна, що навіть розплакалася.

Мати Мун разом із жінками Церкви об’єднання та їхніми маленькими дітьми

Коли наближався церковний святий день, я відчувала радше тривогу, аніж радість і щастя. Мені доводилося починати підготовку за два тижні, щоб організувати доставку пірамідок із фруктів і делікатесів, плакатів, квітів та свічок, і сподіватися, що кожному членові церкви перепаде яблуко чи цукерка. Щойно ми зробили таке приношення Богу, я відчувала неабияке задоволення.

Мій шлях від народження до одруження був нелегким. Проте виклики, які поставали переді мною після одруження, впливали не тільки на мене, а й на весь рух. Тож я ніколи не відхилялася від шляху віри, послуху та любові до Бога. Так само, як сатана випробовував Ісуса і Батька Муна, він перевіряв і мене. Я вистояла в цих випробуваннях із глибокою посвятою, бо саме в такі миті я найбільш гостро відчувала благодать Божу. Серед болю Бог підходив дуже близько до мене і спрямовував мене стовпами з хмар та вогню.

Ми з чоловіком завжди доволі інтенсивно обговорювали різні питання. Це ставало можливим завдяки безмежній довірі один до одного. Ми разом пережили стільки всього, що було достатньо лише погляду, аби зрозуміти один одного. Життя Батька Муна і шлях, яким пройшла я — надзвичайно подібні. Більшість людей уважали, що я дуже щаслива і маю всього з надлишком. «Ви отримали печатку від Бога як Його Єдинородна Донька, — казали вони, — і народилися досконалою.

Тому досягнули свого становища без зусиль». Чимало людей саме так уважало. Вони вірили, що як Матір світу я блаженно зустріла Батька Муна, створила щасливу сім’ю і насолоджуюся життям. Усе це описує моє життя лише з одного боку, проте я також долала вершини такі ж підступні і непрохідні, як і всі інші люди у світі. Я змогла подолати усіх їх тільки завдяки любові мого чоловіка, яка була значно більшою, ніж її могла отримати будь-яка інша дружина від свого чоловіка.

Хоч я народила чотирнадцятеро дітей, та ніколи не вважала, що їх у мене забагато. Однак моїм дітям довелося пережити чимало важких перипетій. Наприклад, коли вони виходили гратися на вулицю, місцеві жителі свердлили їх поглядами. «Хіба твій батько не Мун Сон Мьон?» — кричали дорослі невинній п’ятирічній дитині. «Чи знаєш ти, чим займається твій батько? Церква об’єднання створює проблеми у світі!». Тоді як у Кореї їх критикували за те, що вони є синами і дочками Мун Сон Мьона, коли ми переїхали до США, вони зазнавали дискримінації, бо були азіатами. Мені було боляче дивитися, як страждають мої діти, але я не скаржилася і не звинувачувала нікого. Я обіймала їх і подавала приклад, підносячи молитви вдячності.

Ми з чоловіком піклувалися про своїх дітей з любов’ю і відданістю. Однак через те, що багато працювали для церкви та провидіння, в нас не було змоги проводити з ними вдосталь часу. Одного разу, коли мій чоловік був у світовому турне, Хьо Джин, якому ледве виповнилося три роки, сів на підлогу у спальні і почав малювати. Зазвичай він любив малювати машини і велосипеди, але того дня він незграбно намалював чиєсь обличчя на білому папері. Хоч я бачила, що це його батько, та все-таки запитала: «Хьо Джин, хто це?».

Хьо Джин мені не відповів, але намалював обличчя на іншому аркуші паперу. Воно виглядало інакше, ніж перше, та, без сумніву, це також було батькове обличчя. Хьо Джин зазвичай був дуже активним хлопчиком, але того дня сидів спокійно і малював. Він не втомлювався малювати обличчя свого батька, навіть провівши за цим заняттям цілий день. Не переставав малювати його і наступного дня, і через день. А припинив — лише коли батько повернувся. Я досі яскраво пам’ятаю, як щиро Хьо Джин усміхався батькові, коли той його обіймав. Здавалося, що він отримав у подарунок увесь світ.

Сім синів і сім дочок

Ми з Істинним Батьком принесли Богові три покоління Істинної Сім'ї, кульмінацією якої стали всі наші діти, їхні подружжя і наші дорослі онуки. Протягом 2006—2007 років, які ми називаємо «ювілейними», вони навчали Божого слова і проводили благословення в 180 країнах. Щоб привести наших дітей у світ, я ризикувала своїм життям. Тепер у них є свої місії й обов'язки, які Небеса приготували для них, і я сподіваюся, що вони зможуть із ними впоратися. Хоч у мене немає змоги їм удосталь допомагати, як їхня мати я молюся за них щодня.

Якби я відчувала лише радісні моменти, то ніколи так і не зазирнула б у найглибші, найпотаємніші закутки людських душ. Я ніколи би не пізнала щастя Царства Небесного. Я пройшла крізь дно пекла і зазнала в житті усіх можливих бід. Бог хотів, аби я тренувала себе. Мені потрібна була незгасна віра, сильна воля й наполегливість. Саме в такий спосіб я одержала теперішнє положення.

Ким би ви не були, ви не зможете відчувати лише приємні і радісні моменти на шляху до Царства Небесного. Насправді досвід духовної боротьби є найціннішим благословенням. Через це ви відчуватимете благодать Божу. Тільки подолавши тяжкі випробування, можливо знову народитися справжньою людиною. Плід завзяття буде рости і дозрівати всередині вас й одного дня стане джерелом вашої найглибшої гордості.

Я виросла в часи глобальних потрясінь, які не оминули й моєї Батьківщини — Кореї. Після того як наш народ витримав колоніальне правління імперської Японії і Корейську війну, дикий потік плутаних ідей і цінностей спричинив хаос у наших традиціях. Народи світу, і навіть християнські країни, втягувалися в боротьбу, коли їхні суспільства опинялися в хаосі. До кого ж нам було звертатися?

Коли не було інституції, на яку можна було би покластися, і притулку, який захистив би мою душу, я пам’ятала лише одне: «Бог — мій Батько». Я виросла у вірі, що втілює мрію і надію Бога. Я була переконана, що впродовж свого життя подолаю довгу, сумну, провіденційну подорож, аби відновити первісний Божий ідеал Його дітей, і я зберегала цю свою віру, незалежно від обставин.

Саме з такою душею я вирішила прийняти благословення на шлюб із Мун Сон Мьоном та разом із ним працювати, щоб не дати релігійним конфліктам і розділенню вийти за межі мого покоління. Конфлікти, спричинені релігійними розбіжностями, повинні припинитися. Також я твердо налаштована розв’язати расові розбіжності й конфлікти, які виникли через них.

1982 року я виконала одну зі своїх обіцянок Небесам. За два десятиліття після нашого Святого Одруження я народила чотирнадцятеро дітей: семеро синів і семеро дочок. Коли їм було по кілька днів, ми з чоловіком присвячували кожну дитину Богові і світові. Кожен із них підтримував нас по-своєму відважно, а нині торує власний шлях. Вони подарували нам понад 40 онуків.

Зараз я в постійному русі: подорожую п’ятьма морями й шістьма континентами, працюю над створенням світу без війн і конфліктів та тим, аби позбавити Бога від скорботи.